

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí 3. mája 2011 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby **T. B.** proti uzneseniu predsedníčky senátu Krajského súdu v Trnave zo 7. apríla 2011, sp. zn. 3 Ntc 2/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. napadnuté uznesenie **sa z r u š u j e** v celom rozsahu a vyžiadaný T. B., nar. X., **sa p r e p ú š ť a** ihneď z väzby na slobodu.

O d ô v o d n e n i e

Predsedníčka senátu Krajského súdu v Trnave na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava zo 4. apríla 2011, sp. zn. 2 KPt 31/11, uznesením zo 7. apríla 2011, sp. zn. 3 Ntc 2/2011, rozhodla o tom, že podľa § 16 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) berie T. B., nar. X., bytom S., prechodne bez prihlásenia S., občana Slovenskej republiky, do vydávacej väzby.

Proti tomuto uzneseniu podal vyžiadaný T. B. sťažnosť, a to z dôvodov uvedených v § 189 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ Tr. por. (č. l. 36 - 37 spisu).

V písomnom odôvodnení podanej sťažnosti pritom zdôraznil, že súd v napadnutom uznesení len konštatuje, že vydávacia väzba je v jeho prípade potrebná z oboch dôvodov alternatívne uvedených v § 16 ods. 1 zákona o EZR, no nijakým spôsobom bližšie nerozvádza, v akom jeho konaní vidí riziko marenia účelu konania, resp. skutočnosti, v ktorých vidí naplnenie aspoň jedného zo zákonom vymenovaných dôvodov väzby.

Má za to, že takéto rozhodnutie je nezákonné, keďže neobsahuje potrebné odôvodnenie a ako také je nepreskúmateľné.

Poukázal tiež na tú skutočnosť, že v zmysle § 176 ods. 1 písm. d/ Tr. por. s poukazom na § 1 ods. 2 zákona o EZR musí uznesenie (vrátane uznesenia o väzbe) obsahovať odôvodnenie, v ktorom treba uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti (§ 176 ods. 2 Tr. por.). Keďže ale nič z vyššie uvedeného napadnuté uznesenie neobsahuje, už z tohto dôvodu je ho potrebné považovať za nezákonné.

Ako vyžiadany ďalej podotkol, ak by sa aj krajský súd zaoberal skutočnosťami, či sú naplnené skutkové dôvody väzby, musel by dôjsť k záveru, že žiadne takéto dôvody neexistujú. Predovšetkým neexistuje obava, že by nebol prítomný pre účely konania o európskom zatýkacom rozkaze, keďže celý život býva v S. u svojich rodičov. Dlhodobu bývali na adrese M., no nedávno si prenajali byt na adrese L., kde sa však pre krátkosť času ešte nestihli prihlásiť na pobyt. Tiež dňa 18. marca 2011, keď za ním prišli príslušníci Policajného zboru Slovenskej republiky, bol doma a dobrovoľne, bez akýchkoľvek problémov s nimi odišiel na stanicu. Neexistuje teda podľa neho žiadny dôvod obávať sa, že by sa vyhýbal predmetnému konaniu, či maril jednotlivé procesné úkony. V tejto súvislosti zároveň poukázal na tú skutočnosť, že má manželku a ročného syna a nemá teda žiaden dôvod niekam odísť. Je riadne zamestnaný (resp. do svojho zadržania a vzatia do väzby bol) v spoločnosti T. a okrem toho si privyrába ako hudobník.

K skutočnostiam tvrdeným talianskymi orgánmi uviedol, že sa absolútne nezakladajú na pravde a nemajú žiadne reálne základy. Je presvedčený, že ide o nedorozumenie a po objasnení skutočností bude stíhanie voči jeho osobe zastavené. Nemá preto žiadne obavy zo stíhania v Taliansku, práve naopak, má záujem danú záležitosť čo najskôr vysvetliť. Neexistuje teda podľa neho ani žiadna reálna obava, že by maril účel extradičného konania, čo znamená, že nie je naplnený ani druhý zákonný dôvod vydávacej väzby.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby nadriadený orgán podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho prepustí z väzby na slobodu.

Spisový materiál v posudzovanej veci bol prostredníctvom Krajského súdu v Trnave 26. apríla 2011 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o predmetnej sťažnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal vyžiadaný sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že sťažnosť **je dôvodná**.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že dňa 4. februára 2011 bol pod sp. zn. RGNR 3049/2010, RG GIP 7351/2010, sudcom pre predbežné vyšetovanie Súdu Udine, Talianska republika, vydaný európsky zatýkací rozkaz na slovenského štátneho občana T. B., a to za účelom jeho vydania na trestné stíhanie pre trestný čin napomáhania nepovolenému vstupu a trvalému pobytu podľa § 12 ods. 3 písm. d/, písm. b/ zák. č. 286/98 a nasl. -nariadenia proti ilegálnej imigrácii (v európskom zatýkacom rozkaze označený ako jedna z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 4 zákona o EZR), za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody až na 15 rokov.

Uznesením Krajského súdu v Trnave z 18. marca 2011, sp. zn. 3 Ntc 2/2011, bol vyžiadaný T. B. na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava z 18. marca 2011, sp. zn. 2 Kpt 31/11, podľa § 15 ods. 2 zákona o EZR vzatý do predbežnej väzby s tým, že lehota trvania väzby mu plynie od 18. marca 2011 od 08.00 hod. a vykonáva sa v Ústave na výkon väzby Leopoldov.

Ako obhajca bol vyžiadanému podľa § 37 ods. 3 Tr. por. ustanovený JUDr. J. J., no 23. marca 2011 vyžiadaný T. B. na zastupovanie v predmetnom konaní splnomocnil JUDr. M. C..

Dňa 1. apríla 2011 bol prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Talianskej republiky Krajskej prokuratúre Trnava doručený originál vyššie citovaného európskeho zatýkacieho rozkazu spolu s prekladom do jazyka slovenského.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o EZR ak sa žiada o vydanie pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v európskom zatýkacom rozkaze príslušným orgánom štátu pôvodu označený priradením k jednej alebo viacerým kategóriám trestných činov uvedených

v odseku 4, vykonávajúci justičný orgán neskúma, či ide o čin trestný podľa práva vykonávajúceho štátu.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o EZR v konaní o európskom zatýkacom rozkaze musí mať vyžiadaná osoba obhajcu.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o EZR ak je počas trvania predbežnej väzby doručený originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje, prokurátor vykonávajúci predbežné vyšetrowanie predloží sudcovi krajského súdu návrh na vzatie vyžiadanej osoby do vydávacej väzby.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR **ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania**, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrowanie.

S poukazom na vyššie uvedené je potrebné v prvom rade zdôrazniť tú skutočnosť, že hoci je aj posudzovanie väzby podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR v porovnaní s postupom podľa Trestného poriadku vymedzené reštriktívne (súd v tomto prípade nie je viazaný dôvodmi väzby podľa § 71 Tr. por.), neznamená to, že je súd povinný bez ďalšieho – už len vzhľadom na samotnú existenciu európskeho zatýkacieho rozkazu vziať vyžiadajú osobu na základe návrhu prokurátora podľa § 15 ods. 6 zákona o EZR do väzby. Aj v tomto prípade totiž zákon stanovuje podmienky, ktoré musia byť pre vzatie do väzby splnené.

Čo sa týka napadnutého uznesenia, z jeho obsahu je zrejmé, a v tom sa najvyšší súd plne stotožňuje s vyžiadaným T. B., že predsedníčka senátu Krajského súdu v Trnave odôvodnila jeho vzatie do väzby len citáciou vyššie uvedeného ustanovenia § 16 ods. 1 zákona o EZR s tým, že v danom prípade sú podľa nej splnené oba dôvody tam uvedené, a teda vydávacia väzba má byť u T. B. potrebná jednak preto, aby bola zabezpečená jeho prítomnosť v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky a tiež preto, aby sa zabránilo zmareniu účelu tohto konania. Akékoľvek konkrétne skutočnosti odôvodňujúce uvedenú obavu však v predmetnom rozhodnutí absentujú a nevyplývajú dokonca ani z obsahu predloženého spisového materiálu.

Na čo je ale potrebné predovšetkým poukázať je to, že vyžiadaná nebola ani raz v posudzovanom konaní pred vydaním rozhodnutia o jeho vzatí do väzby, či už predbežnej alebo vydávacej, zo strany konajúcich sudcov vypočutý, t.j. v oboch prípadoch bolo o väzbe rozhodnuté „ex cathedra“, čo možno jednoznačne považovať za závažné procesné pochybenie. Bolo potrebné primerane aplikovať čl. 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Vypočutie vyžiadanej osoby nie je samoúčelné, ale má slúžiť na posúdenie, či je vzhľadom na okolnosti prípadu a osobné pomery vyžiadaného ohrozené dosiahnutie účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, v dôsledku čoho potom existuje dôvod na obmedzenie jeho osobnej slobody, resp. ďalšie držanie vo väzbe, alebo tento účel možno dosiahnuť aj pri jeho ponechaní na slobode. Rozhodovanie o väzbe podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR (vydávacia väzba), či podľa § 15 ods. 2 zákona o EZR (predbežná väzba) nemôže byť totiž výlučne formálne, a teda ani vzatie do väzby nemôže byť obligatórne.

A napokon v súvislosti s tou námietkou vyžiadaného, že sa nedopustil trestného činu, na základe ktorého bol predmetný európsky zatýkací rozkaz vydaný, treba uviesť iba toľko, že táto nie je právne relevantná, keďže súdom Slovenskej republiky neprináleží posudzovať rozhodnutia cudzozemských súdov z tohto pohľadu.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 3. mája 2011

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová